



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 134/2026-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B1-14C/30/2011 z 21. novembra 2023 a jeho postupu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-14C/30/2011 (pôvodne Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/30/2011), rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/17/2024 z 26. marca 2024 a jeho postupu v konaní vedenom pod sp. zn. 16Co/17/2024 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/140/2024 z 29. októbra 2025 a jeho postupu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Cdo/140/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. januára 2026 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv a slobôd podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a 3, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), a to napadnutým rozsudkom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) č. k. B1-14C/30/2011-363 z 21. novembra 2023 a jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. B1-14C/30/2011 (pôvodne Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/30/2011), napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16Co/17/2024-389 z 26. marca 2023 a jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 16Co/17/2024 a napadnutým rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej

len „najvyšší súd“) sp. zn. 5Cdo/140/2024 z 29. októbra 2025, ako aj jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 5Cdo/140/2024. Okrem vyslovenia porušenia namietaných práv sa domáha zrušenia napadnutých rozsudkov mestského súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a vrátenia vecí týmto súdom na ďalšie konanie, uloženia povinnosti mestskému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov, priznania 10 000 eur z titulu finančného zadosťučinenia, ako aj priznania náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z pomerne nesúrodej ústavnej sťažnosti, jej príloh, ako aj ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I 25. februára 2011 domáhal proti Slovenskej republike konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky náhrady ušlého zisku 2 633 926,56 eur s príslušenstvom a náhradu nemajetkovej ujmy 1 500 000 eur podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) s tým, že pohľadávka mu vznikla postúpením od spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s r.o. a v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora vydaním exekučného príkazu z 19. januára 2005.

3. Mestský súd napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) žalobu zamietol, krajský súd napadnutým rozsudkom jeho rozhodnutie potvrdil a najvyšší súd dovolanie sťažovateľa zamietol, keď ani žalobu, ani opravné prostriedky nevzhliadli dôvodnými, pričom svoje rozhodnutia aj podrobne odôvodnili.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta nedodržanie férového procesu, čo sa týka splnenia procesných podmienok (doloženie splnomocnenia advokátky a neodstraňovanie väd tohto splnomocnenia), nedostatočné odôvodnenie s ohľadom na doterajšiu súdnu prax a neumožnenie sťažovateľovi riadne konať pred odvolacím súdom. Inak opakuje námietky týkajúce sa doručovania na ním uvedenú e-mailovú adresu s dôrazom na neoznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami a vytýka najvyššiemu súdu prílišný formalizmus.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Sťažovateľ namieta porušenie svojich v bode 1 tohto uznesenia označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a charty napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov najmä z dôvodu nesúhlasu so zamietnutím jeho žaloby, zastávajúc názor, že neboli dodržané jeho procesné práva.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona

o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

7. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti (k tomu pozri § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

8. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom následne rozhodol krajský súd ako súd odvolací, preto právomoc krajského súdu na preskúmanie rozsudku okresného súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

9. Rovnako proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie z dôvodu existencie väd zmätočnosti podľa § 420 písm. e) a písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj z dôvodov podľa § 421 písm. a), b) a c) CSP, pričom najvyšší súd o dovolaní rozhodol napadnutým rozsudkom a s námietkami sťažovateľa sa vysporiadal.

10. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaných práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

11. Pokiaľ sťažovateľ napáda odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu vydaného vo veci podaného dovolania, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

12. Bez toho, aby opakovane dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú sťažovateľovi dobre známe, vychádzajúc aj zo skutočnosti, že sťažovateľ svoje námietky týkajúce sa väd plnomocenstva, oboznámení sa s miestom a časom verejného vyhlásenia rozsudkov krajského súdu a namietanie zaujatosti sudkyne okresného súdu opakuje vo viacerých konaniach (a to iv konaniach pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 276/2023, III. ÚS 635/2023, IV. ÚS 70/2023, či III. ÚS 649/2025), ako aj z vyjadrenia najvyššieho súdu č. KP 3/2026 z 3. februára 2026, ktoré si vyžiadal v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde a ktoré následne doručil aj sťažovateľovi na oboznámenie, ústavný súd uzatvára, že napadnutému rozsudku nemožno vytnúť nič zo sťažovateľových námietok. Bolo v právomoci najvyššieho súdu posúdiť dovolanie

sťažovateľa a preskúmať oba rozsudky súdov nižších inšancií tvoriace jeden celok, pričom po vyhodnotení námietok sťažovateľa z ústavnoprávneho hľadiska vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu možno tento rozsudok považovať za ústavne udržateľný a akceptovateľný.

13. Ústavný súd taktiež nepokladá za účelné sťažovateľovi opakovať dôvody neopodstatnenosti jeho námietok, ku ktorým sa už vyjadril vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach konkrétne označených v bode 12 odôvodnenia tohto uznesenia, keď za ústavne udržateľné považuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorým sa dovolací súd s týmito sťažovateľovými námietkami podrobne vysporiadaval (osobitne body 7, 9, 10, 11 a nasl. a body 20 a 21). Vychádzajúc z obsahu napadnutého rozsudku v kontexte sťažovateľových námietok, ústavnému súdu tak neostáva ako konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu poskytlo sťažovateľovi dostatočné a ústavne konformné odpovede na všetky jeho námietky súvisiace s jeho procesnou pozíciou v danom spore.

14. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov postupom mestského súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu:

15. Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecných súdov v napadnutých konaniach.

16. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci (súdu) do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. III. ÚS 347/2016).

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti, ako aj jej príloh je nesporné, že napadnuté konanie bolo vo vzťahu k prvoinštančnému a odvolaciemu súdu právoplatne skončené 28. mája 2024 a po rozhodnutí dovolacieho súdu definitívne právoplatne skončené 1. decembra 2025. V čase podania ústavnej sťažnosti (21. januára 2026, pozn.) právoplatným skončením konania tak bola právna istota sporových strán nastolená a k zásahu do sťažovateľom namietaného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom mestského súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu už nemohlo dochádzať ani fakticky nedochádzalo.

18. Ústavný súd s poukazom aj na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. i čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte môže dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte

mohlo trvať (III. ÚS 71/2018), konštatuje, že právoplatné ukončenie veci je završením procesu odstránenia sťažovateľovej právnej neistoty.

19. Posúdením uvedeného časového rámca ústavný súd, súc viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde), konštatuje, že sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť v čase, keď k porušovaniu namietaných základných práv postupom všeobecných súdov už nemohlo dochádzať, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. V nadväznosti na rozhodnutie vo veci sp. zn. IV. ÚS 25/2026 ústavný súd poznamenáva, že konanie na všeobecnom súde, ktoré bolo právoplatne skončené (a v ktorom mohol sťažovateľ uplatniť svoje námietky týkajúce sa jeho dĺžky skôr, v čase, keď ešte prebiehalo), sa nestane „prieťahovým“ v dôsledku podania mimoriadneho opravného prostriedku. V samotnom dovolacom konaní ani k prieťahom relevantným z hľadiska čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny či čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, pretože dĺžku konania na dovolacom súde trvajúceho len niečo málo cez jeden rok (dovolanie sťažovateľ podal 17. júla 2024, pozn.) nemožno považovať za neprimeranú, keďže primárnou úlohou najvyššieho súdu ako najvyššej súdnej autority v sústave všeobecných súdov v krajine pri rozhodovaní o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku je v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP naplniť legitímne očakávanie každého, že jeho vec bude rozhodnutá v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Z miesta, ktoré najvyšší súd zastáva v hierarchii všeobecných súdov, rezultuje, že najvyšší súd rozhoduje iba v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že časový rámec, ktorý najvyšší súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania [I. ÚS 203/2021 (ZNaU 82/2021)].

III.4. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 46 ods. 3 a 4 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny a čl. 13 dohovoru:

21. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd opakovane konštatuje, že ide o základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré nie sú samostatne uplatniteľné v konaní o ústavnej sťažnosti. Tieto články majú charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Uvedené ustanovenia sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 437/2022), preto nebol dôvod sa osobitne namietaným porušením ustanovení ústavy zaoberať (pozri k tomu I. ÚS 18/2025, III. ÚS 649/2025, I. ÚS 702/2025).

22. Obdobne nebol dôvod osobitne sa zaoberať čl. 46 ods. 3 a 4 ústavy (čl. 36 ods. 3 listiny), keďže rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 3 listiny) patrí v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu v zásade do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 71/04, IV. ÚS 1/2012). Túto právomoc všeobecných súdov v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy konkretizuje,

resp. vymedzuje špecifický zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinný od 1. júla 2004.

23. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd opakovane odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (rozhodnutie ESLP vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131). Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (obdobne napr. III. ÚS 177/2020, IV. ÚS 70/2023 či I. ÚS 18/2025).

24. Predmetnú časť ústavnej sťažnosti preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keďže nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením ustanovení ústavy a listiny a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

III.5. K namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty:

25. Sťažovateľ namieta porušenie ustanovenia charty bez toho, aby v ústavnej sťažnosti bližšie odôvodnil aplikovateľnosť tohto medzinárodnoprávného dokumentu ochrany základných práv a slobôd v kontexte základnej premisy, podľa ktorej sa aplikovateľnosť charty na prejednávany prípad riadi aplikovateľnosťou ustanovení úniového práva (I. ÚS 144/2024). Okrem už uvedeného vôbec nepredkladá ani argumenty k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy v súlade s úniovým právom.

26. Medzi náležitosti ústavnej sťažnosti patrí aj zrozumiteľné a preskúmateľné uvedenie konkrétnych právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde). Nepostačuje preto všeobecné vymedzenie požiadaviek sťažovateľa (II. ÚS 153/2017, I. ÚS 683/2022).

27. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie zistených nedostatkov ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože zistený rozsah deficitov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z jeho ústavnej sťažnosti, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 368/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020). Sťažovateľ je pritom nepochybne v konaní o ústavnej sťažnosti kvalifikovaným právnym zástupcom zastúpený.

28. V konklúzii uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd uzatvára, že ústavná sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 47 charty neobsahuje náležitosti ustanovené zákonom, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu